

Simon van der Geest

WIE IS ER BANG VOOR DE VOETBAL ZOMBIES?

Met tekeningen van Elly Hees

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2016

Modder

Ik hou van drop.

Ik hou van kip met ananas.

Ik hou van onder water zwemmen. Van gras dat tussen je tenen kietelt. Van de geur van diesel.

Ik hou heel erg van penalty schieten. Nee, ik hou van een penalty *scoren*. Ik hou van films met boeven en helikopters...

Ik hou van zo veel.

Maar er is één ding waar ik echt niet van hou:
verliezen.
Als ik verlies, word ik woest. Dan tintelt het in mijn vuisten. En ik krijg een vieze smaak in mijn mond.
Als je mij vraagt: hoe smaakt verliezen? Dan zeg ik: het smaakt naar modder.
Een grote hap natte, zwarte modder.

Schoenen

Ik kan mijn schoenen nergens vinden. En ik moet zo naar training.
In de gang loop ik mijn zus bijna omver.
‘Heb jij mijn schoenen gezien? Die zilveren?’
‘Ga je nou alweer naar voetbal, Ramon?’
‘Nee, naar ballet. Nou goed.’
‘Pfff. Waarom zou je nog trainen? Jullie gaan toch weer verliezen. Wedden?’
Dat moet je dus nooit zeggen tegen mij.
Ik vlieg op haar af, met mijn vuist omhoog.
Ze gilt en vlucht naar de keuken.
‘Stom kind!’ roep ik haar na.

Misschien weet Nanie waar mijn schoenen zijn.
Dat is mijn oma. Ze woont bij ons in huis.
Nanie heeft maar negen vingers. Ongelukje, zegt ze zelf.

Voor haar kamer blijf ik staan. Het is er best donker.

Nanie zit op bed. Ze staart naar de doodskop op haar nachtkastje. Er staat een kaars op.

Mama vindt het maar niks, die doodskop. Maar Nanie heeft hem nodig, zegt ze.

Ze zit heel stil en staart naar de kop. 'Hij heeft honger,' fluistert ze.

'De doodskop?'

'Nee, slimpie. Mijn muis.'

Nu zie ik het. Uit het linkeroog steekt een muis zijn snuit naar buiten.

Nanie voert hem een koekje. 'Hij is hier net komen wonen.'

'Gezellig,' zeg ik.

'Maar mondje dicht tegen mama, hè.' Ze knipoogt.

'Tuurlijk.'

‘Nou ja!’ roept mama uit de keuken. ‘Wat doen die schoenen in de koelkast?’

Daar waren ze dus.

Mijn zus zit op het aanrecht. Ze giechelt. ‘Wie legt er nou schoenen in de koelkast?’ vraagt mama.

‘O, waren dat schoenen?’ grijnst mijn zus. ‘Ik dacht dat het vissen waren. Ze stonken zo.’

‘Ze stinken helemaal niet,’ snauw ik naar haar. ‘Dit zijn de ouwe van papa, hoor. Ze brengen geluk, zegt hij.’

Mijn zus proest het uit.

‘Ach, stik.’ Ik doe de schoenen in mijn tas. ‘Wacht maar. Zaterdag gaan we winnen met de Kanjers. Wedden?’ En dan sjees ik naar buiten.

Training

PRRRIE!!

Bas blaast op zijn fluitje. Hij is onze trainer. ‘Luister jongens,’ zegt hij. ‘Zaterdag spelen we tegen Dikdam. Dat kunnen we winnen. Nee, dat *moeten* we winnen. Zij staan helemaal onderaan.’

‘Wij staan toch onderaan?’ zegt Rik.

Bas krijgt een kleur. ‘Okee, maar Dikdam staat samen met ons onderaan. Zij staan één-na-laatste. Toch zijn wij beter. We kunnen ze aan. Of niet soms?’

‘Makkie!’ roept Ferrie. ‘Dikdam, *heer-wie-kam!*’

‘Heer-wie-wat?’ zegt Abdoel.

‘Da’s Engels, weet je wel,’ legt Ferrie uit, en hij juicht: ‘*Wie-ar-de-tjempjuns!*’

Iedereen steekt zijn armen in de lucht en zingt: ‘*Wieieie-ar-de-tjempjuns!*’

‘Ja, jullie zijn een superteam,’ lacht Bas.
‘Maar we moeten nog een hoop oefenen.’
Hij deelt een paar ballen uit. ‘Hup. Over-
spelen.’

Ik speel met Leslie. ‘Niet te hoog, hè,’ zeg ik
nog.

Maar Leslie houdt van hard trappen.

Ja hoor, daar gaat ie.

De bal vliegt hoog... over de sloot, en de
weg op.

Ik steek mijn handen in de lucht. ‘Wat zei
ik nou?’

Gelukkig komen er net twee jongens voorbij
op de fiets. Ze stoppen bij de bal.

‘Hee!’ roept Bas. ‘Kunnen jullie hem even
terugschoppen?’

‘Tuurlijk!’ roept de een.

Hij neemt een aanloop. Een grote grijns om
zijn mond.

Dan zie ik het. ‘Wacht... is dat niet die
keeper van Dikdam?’

De jongen geeft een loeiharde schop.

